

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Fazekas és Társai Űgyvédi Iroda (űgyintéző dr. Mayer Julianna) által képviselt felperesnek, Dr. Lukovits Űgyvédi Iroda (űgyintéző: dr. Lukovits Péter űgyvéd) által képviselt alperes ellen, szerződés teljesítése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. március 17. napján kelt 15.P.24.724/2007/28. számú ítélete ellen, az alperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 (négy százezer) forint + ÁFA fellebbezési eljárás i perköltséget és az állam javára, külön felhívásra 900.000 (kilenc százezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárás i illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 37.614.061 forint tőke és annak kamatai, valamint perköltségének megfizetésére. Kérelme indokául előadta, hogy az alperes - mint az időközben felszámolás útján megszűnt **V. Kft.** ügyvezetője - a felperessel 2000. decemberében megkötött megállapodásban vállalta, hogy a **V. Kft.**-nek 2001. március 31. napjáig a felperes felé keletkezett lejárt tartozását rendezi. A megállapodás rögzítette, hogy amennyiben a **V. Kft.** fizetőképessége bizonytalanná válik, illetve veszélybe kerül a lejárt tartozások 2001. március 31. napjáig vállalt kiegyenlítése, a felperes követelheti, hogy a fennálló teljes tartozást az alperes saját magánvagyonára terhelje.

rendezze a felperes részére. A felperes állította, hogy a V. Kft az 1999. december 17-i, a 2000. szeptember 12. és 2001. január 2. napja közötti vásárlásaiból eredő 46.952.406 forint összegű áruszállításról kiállított számlák ellenértékből 37.614.061 forintot nem fizetett meg részére. Keresete jogalapjaként a Ptk. 198. § (1) bekezdését, a Ptk. 200. § (1) bekezdését, a Ptk. 207. §-át jelölte meg és utalt a BH. 1992. évi 239. számú eseti döntésre is. Álláspontja szerint a felek között a perbeli esetben a Ptk-ban nem nevesített szerződés jött létre.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a szerződéses akarata nem a V. Kft. szállításból eredő tartozásának rendezésére irányult, hanem mindössze azt deklarálta, ő személyesen mindent megtesz a V. Kft. teljesítése érdekében. Előadta: a perbeli megállapodás sem kezességnek, sem garancia szerződésnek nem minősül, a polgári jogban pedig szerinte másféle személyes szerződést biztosító mellékkötelezettség nem létezik. Megítélése szerint a felperes által felhívott 1992. évi eseti döntés már nem alkalmazható, mivel az több évvel ezelőtt született. Vitatta a követelés összegét is: mindösszesen 11.970.959 forint tartozást ismert el, ezt meghaladóan a felperes hibás teljesítésére utalva beszámítási kifogással élt.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetének helyt adott: kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 37.614.061 forintot és ezen összeg után 2001. március 31. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11%, 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat mértékének megfelelő mértékű kamatát és 1.668.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolása szerint a felek között „sajátos”, a Ptk-ban nem nevesített szerződés jött létre, amelyben az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy már a V. Kft. fizetőképességének bizonytalansága esetén is követelheti tőle a felperes a V. Kft. fennálló tartozásának saját magánvagyonából, a Kft. helyett történő megfizetését. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 200. § (1) bekezdésére hivatkozással nem osztotta azon alperesi álláspontot, miszerint ilyen jellegű szerződés érvényesen nem köthető. Kiemelte: a V. Kft. az áruszállításból eredő tartozását a megállapodásban írt határidőig nem fizette vissza; a céget a felszámolási eljárást követően a cégjegyzékből törölték, ennél fogva a megállapodásban foglalt feltételek bekövetkeztek, ezért a felperes - a perbeli megállapodás alapján - az alperessel szemben a tartozás megfizetését alappal követelheti. Rámutatott: a megállapodást az alperes mint magánszemély aláírta, így fizetési kötelezettsége a V. Kft. által 2001. március 31-ig ki nem egyenlített tartozások fejében fennállt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint annak nem volt jelentősége, hogy a megállapodás a tartozás mértékét összegszerűen nem tartalmazta.

Az elsőfokú bíróság a csatolt számlák alapján megállapította, hogy a felperesnek 37.614.061 forint követelése állt fenn a V. Kft-vel szemben. Az alperes beszámítási kifogását bizonyítékok hiányában nem találta megalapozottnak. Kiemelte: nem volt jelentősége annak, hogy a felszámolási eljárás során a követelést a felszámoló nyilvántartásba vette-e, vagy sem.

Az elsőfokú bíróság marasztaló ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte, hivatkozással a Legfelsőbb Bíróság mögöttes felelősségről szóló 1/2007. Polgári jogegységi határozatára. Utalt arra, hogy a jogegységi határozat indokolásának III. pontja szerint „ha a fő kötelezettel szemben jogvesztés következik be, ez kihat a mögöttes felelősre is (pl. ha a hitelező a főkötelezettel szembeni felszámolási eljárásban a felszámolás közzétételétől számított 1 éven belül nem jelenti be az igényét, e határidő elmulasztása a főkötelezettel szemben jogvesztéssel jár, ami pedig a járulékos kötelezettel szemben is jogvesztést eredményez). A főkövetelés megszűnése, vagy elévülése esetén tehát már a járulékos kötelezettek sem vonhatók felelősségre.”

A jogegységi határozatra hivatkozással az elsőfokú bíróság terhére rótta, hogy nem vette figyelembe azt a tényt, miszerint a perbeli követelést törvényes határidőn belül a **V. Kft.** felszámolója nem vette nyilvántartásba. Kifogásolta, hogy a bíróság nem alkalmazta a felszámolás időszakában hatályos Cstv. 37. §-át, miszerint a felszámolási eljárásban a követelés bejelentésére nyitva álló egy éves határidő elmulasztása a felperes vonatkozásában jogvesztéssel járt. Utalt arra, hogy a **V. Kft.** felszámolásának kezdő időpontja 2003. március 6. napja volt, így a felperesnek 2004. március 6. napjáig lett volna törvényes lehetősége a követelése nyilvántartásba vételére. Ezen kötelezettségének azonban nem tett eleget, tehát 2004. március 6. napját követően a felperes a követelését sem a főadóssal, sem a mögöttes adóssal, azaz az alperessel szemben jogszerűen nem érvényesítheti. Egyebekben fenntartotta az elsőfokú bíróság előtt kifejtett álláspontját.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a felek a perbeli okiratban abban állapodtak meg, hogy a követelés az alperessel szemben akkor is érvényesíthető, ha a főkötelezett **V. Kft.** fizetőképessége bizonytalanná válik, vagy veszélybe kerül. Álláspontja szerint az 1/2007. Polgári jogegységi határozat jelen esetben nem alkalmazható, mert a perbeli jogügyletben az alperes felelőssége nem mögöttes jellegű.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg a releváns tényállást. A felek a Ptk. 200. § (1) bekezdése szerinti lehetőségükkel - a szerződés tartalmának szabad megállapításához való jogukkal - élve egyező akarattal eltértek a Ptk.-ban nevesített biztosítéki célú szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől és az alperes kötelezettségvállalását egy, a Ptk.-ban nem szabályozott, atipikus szerződésben rögzítették. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 207. § (1) bekezdése alkalmazásával a felek szerződési akaratát helytállóan értelmezte, melynek alapján - teljes körű jogszabályi hivatkozás mellett - helyesen döntött, amikor az alperest a keresettel egyezően marasztalta, függetlenül attól, hogy a hitelező igényét a felszámolási eljárásban nem érvényesítette.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel rámutat arra, hogy jelen jogviszonyra az 1/2007. számú Polgári jogegységi határozat nem alkalmazható, tekintettel arra, hogy az kizárólag a mögöttes felelősség jogi szabályozásának értelmezésére nézve ad útmutatást. Kiemeli a Fővárosi Ítéltábla, hogy a mögöttes felelősség járulékos jellegű, másodlagos, tehát közvetett helytállási kötelezettség. A felek szerződésében az alperes részéről azonban nem mögöttes, hanem önálló, a V. Kft-vel párhuzamos és nem járulékos felelősségvállalás történt. A megállapodásból kitűnően az alperesi fizetési kötelezettség beálltához nem volt szükség arra, hogy a Kft. fizetési kötelezettségét megszegje, elegendő ha a gazdasági társaság fizetőképessége bizonytalanná válik, illetőleg veszélybe kerül. Az alperes személyes meghallgatása során előadta, hogy magánvagyonára terhére felvett hitel felhasználásával kívánta a Kft. fizetési kötelezettségének teljesítését elősegíteni (19. sz. jkv.3-4. oldal). Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a megállapodásban írt feltételek bekövetkeztek, tehát a felperes alappal követelheti az alperestől a fennálló teljes tartozás megfizetését. A jogegységi határozat indokolásának III/1. pontjából kitűnik az is, hogy az a mögöttes felelősség törvényi esetei közül csak a határozatban említett felelősségi alakzatokra irányadó, mert a konkrét perekben eddig csak ezekkel kapcsolatban merült fel a joggyakorlat egysége biztosításának szükségessége, tehát a mögöttes felelősség szabályainak jelen esetben történő alkalmazhatósága - annak fennállása esetében - ezen okból is kizárt lenne.

Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül határozott az alperes beszámítási kifogása tárgyában is. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy a BH. 1992. évi 239. számú eseti döntés idejét múlt, ezért nem alkalmazható. A korábban meghozott határozatban foglaltak a mai napig helytállónak bizonyultak; azzal ellentétes ismert bírói döntés az elmúlt években nem született, tehát a bírói gyakorlat e vonatkozásban egységes.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárás költségeinek viseléséről - az alperes eredménytelen fellebbezése folytán - a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott. A felperes jogi képviselője munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdése alapján, a kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel mérsékelt összegben állapította meg. Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint határozott.

Budapest, 2010. szeptember 16.

. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes sk.. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelélül:

Dankó Zsuzsanna
írnok